

גם למדינה ישנם קווים אדומים ושיקולים של עלות מול תועלת

הסיפור האמיתי מאחורי פרשת רומן זדורוב ורצח הילדה תאיר ראדה ז"ל

במאמר זה אעסוק בעובדות שמוכיחות מעבר לכל ספק, את תהליך תפירת התיקים במדינת ישראל, כפי שעולה ממשפטו של רומן זדורוב. במאמר אציג עובדות המעוררות סימני שאלה גדולים על דרכי החקירה בפרט ושיטת "סגירת התיקים" בכלל, כפי שנהוגה במקומותנו. סימני שאלה כה גדולים שדיי בהבנתם על מנת להבין את הסיבה לכך, שאחוז ההרשעות בישראל מגיע ל- 99.9% (999 מכל 1000 משפטים פלילים מסתיימים בהרשעה) נתון מדאיג ביותר שאין דומה לו בעולם המערבי.

במאמר זה לא אתעכב על הפרטים הקשורים לסיבות שהביאו למעצרו של זדורוב, לדרכי הכוונתו בשלבי ההודאה ובשחזור ע"י חוקרי המשטרה וכיצד לימדו אותו את הפרטים ה"מוכמנים". אלא אציג את הסיבות האפשריות והמדאיגות כל כך, שהן כנראה התולדה של המשפט ההזוי והמחריד ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. לשם כך, ולצורך ניתוח נושא המאמר, נחזור לרגע לשתי נקודות זמן בתולדות ישראל - לשני מקרי רצח ידועים. לאחר רצח רבין ב-1995, אשר, בין השאר נחשב ככישלון חרוץ של היחידה לאבטחת אישים. עלו ויושמו מסקנות מקצועיות בתחום האבטחה בכלל ואבטחת אישים בפרט, אשר התבקשו מחקירת הרצח.

בעקבות הרצח, הפך מערך אבטחת אישים להדוק וקפדני ביותר. תנועתו של אדם מאובטח הפכה בולטת ביותר בכבישי ישראל, גם השתתפותו בכנסים גוררת בדיקות קפדניות של כל באי ומשתתפי הכנס לפני כניסתם לאולם. ביתם הפרטי של אנשי מפתח, גם אם מדובר בבית מגורים משותף, הופך ליעד מבוצר והסדרי האבטחה בו מוקפדים ביותר. מצלמות אבטחה מותקנות בו ובסביבתו, גם אם מדובר בקטע רחוב לכל אורכו. כשהמטרה היא אבטחת האיש וסביבתו בכל מצב וללא התחשבות בתושבים אחרים המתגוררים במקום או בצנעת הפרט שלהם. מאז 1995 כשהחל השינוי הגדול בתפיסת מערך אבטחת אישים, ההחלטה לגבי האישים המאובטחים ולגבי רמת האבטחה הדרושה, יצאה מידי השב"כ ועברה לוועדה שהוקמה בראשות ראש המוסד לשעבר נחום אדמוני. הוועדה המליצה, ששבעת סמלי השלטון (הנשיא, יו"ר הכנסת, ראש הממשלה, יו"ר האופוזיציה, נשיא בית המשפט העליון, שר החוץ ושר הביטחון) יאובטחו ישירות ע"י היחידה לאבטחת אישים, שתקציבה מנוהל בשב"כ. אך לגבי אבטחת שרים, הוחלט שתקבע עפ"י הצורך שיבוסס על מודיעין נקודתי, על איומים והחלטות השב"כ.

מאז לא עברו שנים רבות והיחידה נחלה מכה כואבת נוספת - רצח השר רחבעם (גנדי) זאבי ז"ל. בעקבות רצח השר בשנת 2001, שוב הושמעה ביקורת בציבור על כישלונה של היחידה לאבטחת אישים. בתגובה טענו בשב"כ, כי השר זאבי לא הסכים שיצטרפו אליו מאבטחים, למרות ההתרעות שקיבל לגבי אבטחתו. זאבי גם נפגש עם ראש השב"כ דאז אבי דיכטר ולמרות בקשתו של דיכטר, לא הסכים זאבי להצמדת מאבטח. לאחר הרצח תוקן הנוסח להחלטת הממשלה 411 ונוסף בו הסעיף האומר, כי על כל בכיר להסכים לאבטחה או לוותר עליה באופן רשמי.

מאז נרצח השר רחבעם זאבי ב-2001, ישנן הערכות על כך שהמדינה מוציאה מדי שנה כ-3.5 - 4 מיליון שקל בממוצע עבור אבטחת שר. אבטחת 30 השרים של ממשלת נתניהו, עולה למשלם המסים כ-120 מיליון שקל בשנה. הסכום לא כולל הוצאות נלוות על טיסות ושהייה של מאבטחים בעת נסיעות לחו"ל, העמדת רכבים משוריינים בעת הצורך והוצאות נוספות כגון הכשרת והדרכת מאבטחים.

בשורה התחתונה, ניתן לסכם ולומר, ששינוי מערכי האבטחה של היחידה לאבטחת אישים, השינויים והתקנות הנוספות שתוקנו בשב"כ עלו ועדיין עולים למדינה, מידי שנה בהשקעה כספית רבה.

בעניין זה, מומלץ לקרוא כתבה בעניין, אשר פורסמה ב"כלכליסט" ע"י עמיר קורץ ב-13.04.09:

בזבוז בטוח: עלות אבטחת השרים זינקה ל-120 מיליון שקל בשנה.

רכב אבטחה צמוד, מאבטח אישי ושמירה על הבית מסביב לשעון. כל שר ללא תיק עולה לציבור 4 מיליון שקל בשנה, אבל איש אינו מוכן לקבל את ההחלטה המתבקשת לצמצם את היקף השמירה על השרים.

על רקע אותה הגישה להסבר שיקולי עלות מול תועלת, נעבור לניתוח תיק זדורוב.
בדצמבר 2006 נרצחה ילדה בבית הספר בקצרין, תאיר ראדה שמה, תלמידת כיתה ח' בת 14 כמעט.
למרות העובדה שזירת הרצח הייתה עמוסת ראיות ממשיות המצביעות על בני נוער, המשטרה חיפשה רק אנשים
בוגרים כחשודים ברצח.

וכך נעצרו שלושה אנשים. כבר כשעתיים מרגע מציאת גופת המנוחה, נעצר ר.כ., אדם תמהוני (כהגדרת אנשי
המשטרה) יומיים אחריו נעצר גם י.ג., גנן בית הספר. לשניהם היה אליבי מוצק והם שוחררו. שניהם לא נמצאו כלל
בקצרין ביום הרצח. ואז, פנו חוקרי המשטרה וחיפשו אדם מבוגר נוסף.

הם עצרו את רומן זדורוב, עובד קבלן, עולה חדש מאוקראינה, אשר היה נוכח בבית הספר ביום הרצח ועסק
בריצוף חדר המקלט באגף אחר. למעשה גם לרומן זדורוב היה אליבי. בזמן ביצוע הרצח, (עפ"י העדויות בסביבות
שעה 13:22 - 13:20), זדורוב נימצא בשער בית הספר עם עוד שני שומרים, כשהוא ממתין לדבק שיביא לו
המעביד שלו ומדבר איתו בטלפון הנייד בשעה 13:23:09.

למרות שלזדורוב היה אליבי המוכח על-פי תדפיסי הטלפון שלו ושל מעבידו, הוא לא ידע את שעת הרצח, כפי
שהייתה ידועה לשוטרים, על כן לא היה מודע כלל לקיומו של האליבי ולא ידע לעמוד על בדיקתו.

גם החוקרים היו ערים לעובדה שרומן היה בשער בית הספר בזמן הרצח, כך עולה משיחה מוקלטת בוידאו, אשר
בה נשמעו שני החוקרים דנים בסוגיה שמטרידה את המשטרה והיא עשר הדקות המספקות לרומן את האליבי
ומפרידות בינו לבין האפשרות הפיזית שלו לרצוח את הילדה בשעה 13:22, הזמן שבו ככל הנראה הותקפה:

החוקר י.ז: **כן, זה הכתב שלו פה. כן זה שלו, הוא כתב, אתה רואה?**

זה הוא כתב את הזמן, הוא כבר הדף את הזמנים שלו שהוא כתב שלא מסתדרים.

החוקר י.מ: **לא מסתדר, זו, זו בעיה!**

החוקר י.ז: **כן, אז לך תדע, אולי...תסתכל, אולי זה לא מתחיל בזה,**

אולי זה מתחיל באחד ושלושים ואז הכל מסתדר יפה !!!

החוקר י.מ: **באחד שלושים, הוא חזר לבית ספר... באחד ועשרים, אחד ועשרים...**

החוקר י.ז: **אחד ועשרים, אז הוא נכנס שמה, הוא מתחיל לעבוד ואז הוא אומר,**

יאללה בוא נלך נגמור עם זה שמה, אם אני כבר עובד, אני אגמור עם זה שמה.

החוקר י.מ: **אבל הוא היה, כשהוא עבד באחד ועשרים, הוא היה חייב לראות את כל הילדים האלה שמה.**

החוקר י.ז: **נכון.**

החוקר י.מ: **והוא לא רואה, ושמה היו הרבה ילדים. (באזור הפרגולה)**

החוקר י.ז: **אז, אה... זה חייב להיות, זה חייב להיות אחד ועשרים.**

החוקרים יודעים היטב את שעת הרצח, אך זה לא מסתדר, לכן יזיזו את שעת הרצח, כפי שנקבע גם בהכרעת
הדין לזמן שבין 13:30 – 14:00, כאילו המתינה תאיר בשירותים חצי שעה לרוצחיה.
"אז הכל מסתדר יפה" וכאן למעשה מתחיל תהליך התפירה של רומן זדורוב.

זירת הרצח של תאיר ראדה ז"ל, הייתה עמוסה בראיות ממשיות רבות הכוללות עקבות נעלים ברורות בדם על
הרצפה, עקבות נעלים קטנות אשר הצביעו בפירוש על כך שמדובר בבני נוער. שערות רבות שנמצאו בזירה: על
הרצפה, על האסלה, על מיכל ההדחה, על הקירות ובידיה של תאיר. שערות, שברור כי תלשה לרוצחיה בזמן
שנאבקה בהם. שערות, אשר נשלחו לבדיקה מיקרוסקופית ובדיקות DNA בארץ ובחו"ל ושהעלו חד משמעית, כי
הן שייכות לשלושה אנשים שונים שאף אחד מהם אינו רומן זדורוב ואיננה תאיר ז"ל.

תאיר ז"ל הותקפה ככול הנראה ע"י שלושה תוקפים. סימני החתכים והפגיעות בגופה מצביעים על כך שהותקפה
בידי 2 אנשים לפחות ולא ע"י רוצח בודד.

לכל אלו התווספו עדויות של נערים ונערות, חלקם מעידים כי נכחו בזירה בשעת הרצח ובכך קושרים עצמם לרצח, ארבע מהעדויות מעלות חשד סביר לתאום הודעות וגרסאות, שכן מדובר בסיפור בדוי על "אבי מטבריה" חשוד פוטנציאלי כביכול, שהמציאו כי היה בקשר עם תאיר, טרם הירצחה ואיים עליה כי יפגע בה באם לא תתמסר לו. חוקרי המשטרה בדקו וקבעו, חד משמעית, כי אדם זה לא קיים כלל.

בנוסף לכך, נמצאו כתובות גרפיטי בחדר שירותים בקומה שמעל זירת הרצח, כשעל הדלתות היה רשום בברור: "זו וזו היו כאן 06.12.2006" (עם שמות של שתי בנות מהשכבה), וכי מה הסיכוי שהיום בו ילדים רושמים את שמם על דלתות שירותים תוך ציון התאריך, יסתבר כיום רצח? אלא אם כן מדובר ביצירת אליבי. פרט חשוב נוסף הוא דרך ביצוע הרצח שאינו אופייני למבוגר. אדם מבוגר, שהיה רוצה לפגוע בילדה, שכל גובהה הוא 1.47 ומשקלה 39 קילו בלבד, יכול היה לפגוע בה בהרמת יד ללא הצורך בשימוש בסכין ויצירת מרחץ דמים, כפי שנמצא בזירה.

עצם השימוש בסכין, כמות החתכים שנמצאו בגוף המנוחה ודרך ביצוע הרצח כפי שניתן ללמוד מהזירה, מלמדים כי הרצח בוצע בידי רוצחים, שהינם שווי כוחות לנרצחת, כלומר ילדים בני גילה או בני שכבתה. פרט מדאיג נוסף, שעולה מעדויות שנגבו מילדים היא העובדה, כי במשך החמישה ימים האחרונים לפני הרצח, תאיר הייתה מוחרמת לחלוטין ע"י חבריה, את זה ניתן ללמוד גם מתדפיסי הטלפון והאיי.סי.קיו שלה. ביום הרצח, תאיר התנהגה בצורה חריגה והייתה מלאת דאגה וחשש וכך העידה אחת התלמידות: "**תאיר אמרה למורה בשיעור שהיא פוחדת מהמוות ומבט מוזר היה בעיניה שאף פעם לא ראיתי אצלה**". גם כאן עולה השאלה, מה הסבירות שילדה תוציא משפט כזה מפיה ותרצח כשעה לאחר מכן? עובדה זו מעידה על כך שתאיר הכירה את רוצחיה וחששה מהם. ואלו רק חלק מזערי מתוך עשרות ראיות נסיבתיות, המצביעות על מעורבות בני נוער.

מכאן נעבור לזדורוב עצמו.

למרות שכל הראיות הצביעו על בני נוער ולמרות שנגד זדורוב לא נמצאה אף לא ראיה מוחשית ממשית אחת בזירת הרצח, תמוהה החלטת המשטרה לעצור דווקא אנשים מבוגרים ואת זה נסביר מיד.

לאורך כל המשפט ניסו הגורמים במשטרה ובפרקליטות להוכיח קשר בין זדורוב לזירת הרצח בזמן שכולם יודעים, שאין בזירה אף לא ממצא מדעי אחד הקושר אותו לרצח, כל זאת בשעה שהזירה מלאה בראיות כנגד בני נוער. הזירה הייתה עמוסה בראיות ביולוגיות, בהן עשרות תביעות אצבעות, כמאה שערות וממצאי DNA. בנוסף, נמצאו עקבות נעלים במידות קטנות (מידות 36-37 של ילדים). עקבות נעלים ברורות על הרצפה, על האסלה, על מיכל ההדחה ועל קורת הקיר (בין התאים), אשר תארו בבירור את מסלול בריחתו של הרוצח לתא מספר 3 הסמוך ולא כפי שזדורוב ישחזר בשלב מאוחר יותר בקפיצה מעל דלת תא השירותים.

ומכאן נחזור לתהליך ההודאה,

רומן עמד על חפוטו במשך 8 ימים.

גם כאשר הבין מדברי החוקרים, שהכול כביכול קושר אותו לזירה, הוא אומר לחוקר:

רומן: "אני לא הרגתי ילדה.

אני יודע, הכל זה הוא, הכל 100% זה הוא, (מצביע על עצמו)

אבל מתי יהיה ביולוגיה, יהיה הכל,

אתה לראות, זה לא אני עושה זה".

רומן האמין שהתוצאות הביולוגיות שיתקבלו מהזירה, יוכיחו את חפוטו ויביאו מיד לשחרורו.

אולם לאחר ששיקרו לו החוקרים והודיעו לו באופן חד וברור שיצא שקרן בפוליגרף, שנמצאו בזירה טביעות אצבעותיו, שערותיו, עקבות נעליו, וה- ד.נ.א שלו, האמין שאם כל אלו נמצאו, אזי אין ספק שהוא זה האחראי לרצח, למרות שאינו זוכר דבר.

רומן הבין למעשה שהוא הרוצח וביקש לשתף פעולה עם חוקריו, אשר הבטיחו לו הקלה בעונש ואישום בהריגה במקום ברצח, אם ימסור הודאה מסודרת וישחזר את המעשה.

כחלק מתהליכי החקירה, הוצמד לרומן מדובב בתא המעצר, מדובב שכל תפקידו היה לדרבן את רומן למסור הודאה. וכך לאחר שהותש רומן במשך שמונה ימים, רואה המדובב את מצבו הנפשי של רומן, שחש כאבי ראש חזקים ורעידות בכל גופו ומחליט לפעול לסחיטת ההודאה:

מדובב: רועדים חזק?

רומן: כן, כולי רועד.

מדובב: תשמע, אם הוא (השוטר) יקרא לכלבים האלה ויקחו אותך, תגמור לעזעזל עם זה, כדי שלא

תרעד, תראה איך אתה נראה!

רומן: אני מפחד מהם, אני אתפוצץ.

מדובב: תגמור עם זה, תגיד שעשית את זה.

רומן: מחר אני אגיד להם הכל, כדי שהם לא יגעו בי הרבה זמן.

רומן נשבר סופית ומחליט להודות. עוד באותו היום, בשעת לילה מאוחרת, כשש שעות בלבד אחרי שרומן הודיע למדובב שהחליט לשתף פעולה עם חוקריו, עובר איתו המדובב על פרטי ההודאה, כך שתחשב כהריגה ולא כרצח. **מדובב:** הייתי צודק? אתה זוכר, הראיתי לך... (לוקח קנקן ומדגים עליו שיסוף גרון).

וכך, בחצות הלילה מדגים רומן על המדובב כיצד פגע בצוואר הילדה כפי שזה לימד אותו.

ולמרות זאת, עשרים וחמש דקות לאחר ההדגמה, נשמע קולו של רומן בחשכה:

רומן: אני בלילה לא יכול להירדם, משתדל להיזכר ולא נזכר בכלום.

גם מתמליל השיחה המזעזע הבא, מובן שרומן האמין באשמתו, למרות שאינו זוכר דבר ומבקש שיעזרו לו לזכור:

רומן: אני יודע, אני מוכן, אני מוכן הכול, אני יכול שוב פעם ללכת לפוליגרף, אבל זה באמת... אני לא

זוכר... אני רוצה יעזרו לי להיזכר...

חוקר: לא עושים פוליגרף חוזר, בדקתי את זה.

רומן: אני לא זוכר. אם הייתי יודע שאני רצחתי אותה, כבר מזמן הייתי אומר - כן. נו, אתם מבינים, נו,

היה, עשיתי שטות. בואו נסיים עם זה וזהו. כן, שתדע. אבל אם אני לא רצחתי...

חוקר: נו, בסדר. עכשיו אני יושב אתך.

רומן: אני מוכן לעבור הכול, אני מוכן לעבור זריקה, אני אמרתי הרי, אני רוצה להיזכר, אבל אני לא יכול.

חוקר: פה לא גסטאפו.

רומן: לא אכפת לי אפילו גסטאפו, או משטרה. העיקר שיעזרו לי להיזכר, אני לא יכול, כי...

חוקר: שום זריקות לא עושים פה.

רומן: לא, יש איזה שהם... עושים הרי משהו ואז הבן אדם מספר את כל האמת. היפנוזה, או משהו

כזה. אני לא יכול להיזכר.

ומשם החוקרים עוזרים לרומן ובין השאר גם מכוונים אותו בסיבות האפשריות למניע לרצח...

"...אולי היא אמרה לך משהו? עצבנה אותך?"

לרומן זדורוב אין מניע לרצח ולכן מתעקשים במשטרה ובפרקליטות להוכיח שסיבת הרצח היא התקף זעם, בעוד המניע לרצח מוכח ומצביע גם הוא על בני נוער. במשך שבועות לפני הרצח, הייתה תאיר מוחרמת ע"י חבריה וחברותיה, דבר אשר מצביע בבירור על אחד המניעים הידועים לקיום מעשה פשע – קנאה.

וכך החוקרים ממשיכים, משקרים ומכוונים את רומן בהודאה ובשחזור, מלמדים אותו את ה"פרטים המוכמנים" ותופרים את התיק בצורה מושלמת כביכול.

אך מסתבר, שלמרות שרומן האמין באשמתו, והסכים לשתף פעולה עם חוקריו בכניעה מוחלטת, עדין ישנם פרטים רבים ופינות לא סגורות בהודאה ובשחזור, מאחר והחוקרים השקיעו את מאמציהם בסחיטת ההודאה במקום לבצע חקירה מדעית של ממצאי הזירה, גם הם אינם יודעים את כל הפרטים.

וכך בערב יום ההודאה 19.12.06, בזמן ביצוע השחזור רומן לא מצליח לשחזר את הרצח כפי שבוצע, על אף שהשתדל כל כך. אחת הטעויות הקריטיות היא העובדה שלאחר ששחזר כי יצא דרך דלת תא השירותים, הוא נעצר ע"י החוקרים שהראו לו כי מנעול דלת התא שבור, ואז הוא מתקן את עצמו ו"ניזכר" שכנראה יצא מלמעלה. זדורוב מדגים קפיצה מעל הדלת בניגוד מוחלט לממצאים בזירה אשר מוכיחים חד משמעית את דרך בריחת הרוצח אל התא הסמוך.

השחזור המופרח הוא כנראה גם הסיבה לחוות דעתו של מומחה המשטרה לעקבות נעלים שטען כי מצא, על מכנסי המנוחה 6 עקבות כביכול, המתאימות לנעליו של זדורוב, אותן הציג והסביר בבית המשפט. מבלי להתייחס כלל לעקבות הנעליים הברורות שנמצאו בזירה ואף אחת מהן אינה תואמת את נעלו של זדורוב, כאילו ניחן רומן ביכולת ריחוף, הגיע מהאוויר השאיר את עקבות נעליו על מכנסי המנוחה וחזר לאוויר.

למותר לציין בנקודה זו, שלמרות שהציג המומחה התאמה כביכול של כתמי דם זעירים לדוגמת נעליו של זדורוב, **עובדה היא כי על נעליו של זדורוב לא נמצא אף לא חלקיק מיקרוסקופי של דם.**

לאחר סיום ההליך המשפטי, בשלב הסיכומים, שני מומחים מטעם ההגנה נחשפו לתיק העבודות של מומחה המשטרה אשר התגלה בדיסק סיכומי התביעה. ואז ברגע שהתגלו החומרים החדשים, אשר לא היו בידי ההגנה לפני כן, נחשפה התרמית. המומחים בדקו והוכיחו שאין קשר בין כתמי הדם לעקבות נעליים בכלל ולנעליו של זדורוב בפרט ולמעשה מדובר בזיוף, עריכה ובדיה של תמונות שבוצעה ע"י מומחה המשטרה. בנוסף לכך חזרו ובדקו המומחים את תצורות החתכים שנמצאו על גוף המנוחה והוכיחו חד משמעית, כי הרצח בוצע בעזרת אולר בעל להב משונן, כפי שהעיד גם עד הגנה סנ"צ בדימוס, ובניגוד לטענת המשטרה וכפי שנקבע בהכרעת הדין שהרצח בוצע ע"י סכין חלקה - סכין יפנית.

לאור העובדות הנ"ל, הגישו השניים תלונה במחלקה לחקירות שוטרים (מח"ש) שמספרה 2406/10.

אך הפלא ופלא עוד בטרם נבדקה התלונה, בתוך ימים בודדים, נשלחה התשובה ע"י מח"ש שהיא כידוע מחלקה בתוך הפרקליטות, כי "אין הצדקה לפתיחת החקירה". השניים הגישו ערעור, בו כתבו את מבקר המדינה, שר המשפטים והיועץ המשפטי לממשלה. לאחר מספר שבועות, התלונה התקבלה בוועדת עררים והועברה ללשכה העליונה במשרד המשפטים.

תלונה זו, הייתה צריכה למעשה לפתוח בחקירה מיידית לגבי הראיה היחידה שעמדה כנגד זדורוב ולשפוך אור על התנהלות המשטרה בפרט זה ובכלל.

ברור גם, שאם אכן הייתה נפתחת חקירה בעניין, הייתה זו חושפת מחדלים ומעשים פליליים רבים נוספים שנעשו ע"י שוטרים ופרקליטים בתיק זה.

תוצאות המשפט ידועות, זדורוב הואשם ברצח ונשלח ע"י השופטים למאסר עולם.

פרט חשוב בהכרעת הדין, היא העובדה כי בהחלטתם התבססו השופטים והרשיעו את הנאשם על אותן עקבות נעלים מופרכות, שכן הם כותבים בהכרעת הדין:

"שעה שבזירה אין בנמצא ראיות אובייקטיביות כגון: טביעות אצבע, ממצאים ביולוגיים או אחרת, חשיבות רבה נודעת לעקבות נעלים אשר נמצאו על מכנסי המנוחה..."

עצם קביעה זו של השופטים בהכרעתם, היא ההוכחה לשקרים הרבים שהטיחו החוקרים בזדורוב, על כך שממצאים ביולוגים שלו נמצאו בזירה, וזו הרי הסיבה שגרמה לו להודות בסופו של דבר בפשע שלא ביצע, מאחר והבין שאם נמצאו תביעות אצבעותיו, שערותיו וממצאים ביולוגים אחרים המעידים על הימצאותו בזירת הרצח, כנראה שהוא אכן רצח למרות שלא ידע איך בוצע הרצח.

עוד עניין תמוה ביותר בקביעה זו של השופטים, היא השאלה:

האם לא די בעובדה שלא נמצאו בזירה ראיות אובייקטיביות, על מנת לעורר את הספק ולזכות את הנאשם? ראוי לחזור ולהדגיש בנקודה זו שבזירה נמצאו מאות ראיות אובייקטיביות, אלא שאף אחת מהן אינה של זדורוב.

לגבי סיבת ההרשעה עלו כבר בעבר טענות שונות ומגוונות, אחת מהן היא מעמד המשטרה באותם ימים, שנפגע לאחר בריחתו של בני סלע והעובדה כי המשטרה מיהרה לצאת בהצהרה: "הרוצח בידנו" במהדורות החדשות עוד בטרם הושלם השחזור. ואכן עניין זה מעורר שאלות רבות בדבר התנהלות המשטרה.

האם יכול להיות שחוקרי הצח"מ טיפסו על עץ גבוה מידי? כל כך גבוה, שלא ידעו איך לרדת ממנו בהמשך ולכן העדיפו שההרשעה תישאר בעינה גם כאשר הבינו וידעו את הבעיות החמורות הקיימות בתיק החקירה?

אין ספק שהשוטרים היו מודעים לכך. על כך מצביעה העובדה כי שלוש שבועות לאחר ההודאה והשחזור של רומן, בתאריך 8.1.07 משחזרים שני חוקרים בתיעוד המצולם בוידאו את דרך בריחת הרוצח האמיתי אל תא מספר 3 הסמוך. דרך מילוט המוכיחה חד משמעית שאם רומן לא ידע ולא שיחזר פרט קריטי כל כך, סימן שלא הוא הרוצח. מכאן, על מנת להסביר את כל השתלשלות העניינים התמוהה, נחזור שוב לסיבה שהעליתי והסברתי בתחילת המאמר: **גם למדינה יש שיקולים של עלות מול תועלת.**

על מנת להבין זאת, צריך רק לחשוב, מה היה קורה במדינת ישראל ביום בו החברה הייתה מגלה ונחשפת לעובדה כי רצח בבית ספר בוצע ע"י בני נוער?

אלו תגובות היו עולות בקרב עם שגילה כי בני נוער, תלמידי בית הספר רצחו תלמידה אחרת בת שכבתם? סביר להניח שעניין זה היה מעורר מיד הדים קשים בחברה. משפחות החרדות לגורל ילדיהן, אמהות שהיו מסרבות לשלוח את ילדיהן למסגרות החינוך המקובלות ומחפשות אולי אלטרנטיבות פרטיות חלופיות. הרי ברור שמצב כזה היה מעורר מיד צעקה בעם ודרישה מהמדינה לשמור על בטחון אזרחיה ולדאוג למיגון בתי הספר על מנת שיהיו מקום בטוח יותר.

סביר להניח שהייתה עולה גם הדרישה להתקין בכל בתי הספר מצלמות ומערכות אבטחה. בדיוק כאן נכנסים שיקולי העלויות והם כנראה הסיבה לסגור את התיק תוך הרשעה של אדם מבוגר, חף מפשע, והעיקר שלא להגיע למסקנה או להוכחה כי הרצח בוצע בידי בני נוער.

וזאת במקום להודות בעובדה כי הפכנו לחברה אלימה.

במקום להדחיק עובדה זו, ראוי כי נשכיל לעצור את מחול השדים המטורף הזה שאנו נתונים בו, להישיר מבט אל המראה החברתית של עצמנו ולהוביל מיד לשינוי.

לא יתכן שנקבל את המצב הנוכחי כנורמה חברתית ויש לעשות מעשה עכשיו.

את המאמר הזה כתבתי כבר לפני כחצי שנה, בחודש מאי 2010, מאחר וצפיתי מראש את הבעייתיות שישנה בתיק הזה ולאור שיטת תפירת התיקים לחפים מפשע. מאחר ולא רציתי בשום אופן לסכן את ההליך המשפטי, לא פרסמתי אותו. עד לפני שבועות בודדים, עדיין הייתי בטוח שבית המשפט ינהג באחריות, יעבור על סיכומי ההגנה בעיון, יחקור את כל הנקודות הבעייתיות שעולות בתיק ויחליט שלא להרשיע את הנאשם זדורוב. עם זאת הייתי משוכנע שיבחר כנראה בית המשפט בזיכוי מחמת הספק, אל אף שיבחין בפרטים המחייבים לזיכוי מוחלט.

שכן זיכוי מוחלט יביא מיד לפתיחת תיק החקירה מחדש ויש לזכור שמבחינת מערכת השיקולים והאילוץ סביר שלא באמת רוצים לפתוח בחקירה מחודשת של הראיות, אשר יביאו בנקל לחשיפת בני הנוער החשודים במעשה ולתפיסתם של הרוצחים האמיתיים בתוך ימים בודדים.

לצערי, תוצאות המשפט ידועות ודיי בהן על מנת להכתיים אותנו כחברה וגם את המערכת המשפטית כמערכת מפספסת צדק, ששיקולים זרים עומדים מול עיניה.

המשפט הזה אין בו רק טעויות בשלבי החקירה, טעויות מוזרות שבוצעו ע"י חוקרי המשטרה, המשפט הזה לא נגוע רק ברצון עז של פרקליטים לתפור חף מפשע. במשפט הזה ישנם לא מעט שיקולים חזקים אחרים, שיקולים ברמה של מדינה, שיקולים אשר הביאו את השופטים להיות מוטים בדעתם עוד בתוך כדי התנהלות ההליך המשפטי. שופטים שבחרו לדחות אחת אחת את חוות הדעת של המומחים מטעם ההגנה, בניהם מומחים מקצועיים מהשורה הראשונה בארץ.

האם לא סביר שמתוך כל אותן חוות דעת, לא נמצאה ולו חוות דעת אחת צודקת ומשכנעת?
כל אדם שיקרא את הכרעת הדין אשר ניתנה במשפטו של זדורוב, מיד יבחין שהיא **כתובה בגישה של תובע ולא של שופט**, אשר אמור לפחות להציג את הדברים ממקום נקי והגון. רק פרטים התומכים בגרסת התביעה זוכים לתשומת לב, בעוד טעוני ההגנה כמעט ואינם באים לידי ביטוי או התייחסות ראויה. עצם עובדה זו מעוררת תהיות רבות באשר להליך המשפטי כולו כפי שהתנהל בתיק זה.
מבלי לזלזל בחשיבותה של יציבות מערכת המשפט והמדינה. זה המקום להזכיר את תשובתו של כבוד השופט אהרון ברק, נשיא בית המשפט העליון, במימרתו של קודמו בתפקיד משה זמורה **"אמת ויציב - אמת עדיף"**.

ומכאן תקוותי הגדולה שהצדק בסופו של דבר יצא לאור וינצח, וכל זאת למרות השתלשלות האירועים המצביעים על כך שישנם כאן כוחות אופל, הפועלים בשם מערכת החוק בעודם מונחים משיקולים זרים.
כן, זו אותה המדינה שמצד אחד יש בה גורמים בכירים במערכת המשפט שקמים וטוענים כי צריך להגביר את הפיקוח על המשטרה והפרקליטות, אך מצד שני יש בה גם גורמים חזקים לא פחות שמונעים ממצב כזה להתרחש במציאות.

לכן, זו העת לעשות חשבון נפש עם עצמנו ולהחליט איך אנו רוצים לראות את פני המדינה בשנים הבאות.
למרות שהמאמר נכתב מתוך עצב רב ואכזבה גדולה, עדיין אני חש רגשי אהבה ודאגה למדינה וחשוב לי להעלות את הדברים כחומר למחשבה ותוך ציפייה להתפכחות וימים טובים יותר.
עדין אמונה בליבי, שגם אם הדרך לגילוי האמת קשה היא ורצופת מכשולים ומכאוב, לא ירחק היום שהצדק יראה ויעשה לעיני כל. אז יראו ויבינו כל ישראל, גם מליצי היושר וגם המלעיזים למיניהם, שעדי ההגנה נלחמו מלחמת קודש צודקת ומוצדקת כשלנגד עיניהם חובת גילוי האמת ומיצוי דין צדק.

תאיר, פרח יפיפה שנקטף,

רק את יודעת מי הם באמת אוהבייך,

חלקם מלאים מכאוב וליבי עליהם, אולי התעייפו מדרך ארוכת שנים והרפו ידיהם,

אך ישנם בין אוהביך הרבים, אנשים נוספים שאולי לא זכו להכיר אותך בחיך,

אך אלו שמתוך הזדהות עמוקה, לא ירפו ידם עד שימוצה הדין עם רוצחיך.

כותב המאמר:

דורון בלדינגר, מהנדס, מומחה וידאו וסאונד לתחום החקירות והמשפט הפלילי.

עד הגנה במשפט זדורוב לעניין התנהלות חקירות המשטרה והמעקבים הטכניים, שהוכיח חד משמעית והציג בבית המשפט, עובדות הקשורות לעריכת קלטות החקירה, העלמת פסי קול, העלמת תמונות מזירת הרצח ועוד.
אם כי בהכרעת הדין, העדיפו השופטים לקבל את עמדת המשטרה והפרקליטות, שלפיה מדובר בטעויות אנוש, תקלות טכניות, שימוש במערך הקלטה בו מוקלט הוידאו דרך טייפ אודיו והחלפת קלטות שמע בכל כמה דקות.
עניין זה תמוה עוד יותר, כאשר מדובר במומחה, שבמשך שנים לא חלק אף שופט על חוות הדעת הרבות שהגיש בתיקים שונים ומגוונים בתחומי המשפט האזרחי והמשפט הפלילי.